

[Korsgaard.]

Tider, forbavser det mig ikke, at han siger, at Højre i gamle Dage det var dog noget helt andet, end hvad det er nu. Det er jo efter det kendte Ord at „den Gang jeg var Pige, da var der Piger til“. Jeg føler mig overbevist om, at naar det ærede Medlem om 30—40 Aar igen tager Ordet her i Salen, hvis han ellers faar Lejlighed dertil, og saa dvæler ved, hvorledes Højre var den Gang, for 30—40 Aar siden, vil det vise sig, at i hans Erindring var det meget, meget bedre end det Højre, der til den Tid vil være. Sandheden er imidlertid den, tror jeg, at den Tilslutning, som det konservative Parti har givet forskellige sociale Love, er af en saadan Art, at den godtgør, at det konservative Parti i dette Land paa ingen Maade savner social Forstaaelse.

Alt i alt maa jeg altsaa hævde, at de saakaldte Sandheder, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fremsatte om det konservative Parti, er saare langt fra at være, hvad man kunde kalde virkelige Sandheder.

P. Munch: Jeg tror, jeg kan svare de to ærede Forslagsstillere, Finansministeren og det ærede Medlem Hr. Holstein nogenlunde under eet. I de Udtalelser, som er faldet fra de to Talere i Gaar og i Dag, ser vi jo i sjælden Grad Udtryk for, at to Sjæle har samme Tanke. Det er ikke helt dagligdags for disse to Sjæle, men i dette Tilfælde har de virkelig fundet hinanden i en ganske usædvanlig Grad. Og til en vis Grad gaar det ærede Medlem Hr. Korsgaard jo ogsaa ind under denne Enighed.

Derimod vil det samme ikke helt kunne siges at være Tilfældet for den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Hagbart Berg). Den ærede Ordfører for Partiet Venstre fremsatte imidlertid en Udtalelse, der ligesom skulde stille ham ved Siden af de øvrige Ordførere, vi har hørt under denne Forhandling, idet han sagde, at der var ingen Splittelse i Venstre, og hvis der ingen Splittelse er og heller ingen Uenighed i Venstre og heller ikke forskelligt Syn paa dette Spørgsmaal i Venstre, saa maa den ærede Ordfører staa paa samme Standpunkt som den højtærede Finansminister.

Jeg skal ikke spaa om, hvorledes det i saa Henseende vil være, naar disse Forhandlinger er ført til Ende, og jeg har ikke nogen Tilbøjelighed til at beskæftige mig med Spørgsmaalet om større eller mindre Splittelse i det ærede Medlems Parti, men det kan jo ikke bestrides, at der under Finanslovbehandlingen her fra Partiet Ven-

stre er fremkommet Udtalelser, som gik ud paa, at man ikke kunde anse det for rigtigt, at den første Skattelettelse, der foregik som Resultat af Nedskaeringen i Fjor, blev en stor Skattelettelse for de mest velstillede Formuebesiddere, og det kan heller ikke bestrides, at paa ret betydningsfulde Punkter tog den ærede Ordfører for Partiet Venstre ret forbeholdent paa det Regeringsforslag, der nu foreligger. Men det kan kun glæde mig, og det er jo muligt, at denne Opfattelse hos den ærede Ordfører efterhaanden kan paavirke den højtærede Finansminister.

Den ærede Ordfører for de Konservative faar man neppe med, og det ærede Medlem Hr. Holstein vil den ærede Ordfører for Partiet Venstre neppe øve nogen som helst Art af Indflydelse paa. Men ellers er der jo Mulighed for, at der her kan foregaa en Forandring af hele Lovforslaget, der kan bringe visse Forhandlingsmuligheder. Men jeg tror ganske vist, at man maa tilføje, at saa maa det blive en meget grundig Forandring af Lovforslaget.

Den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. Holstein sagde til mig, idet de fremdrog et ganske enkelt Eksempel, at man dog drog meget haardt til Værks overfor den Skovejer, som havde en Skov til en Million Kr., der kun gav 10 000 Kr. i Udbytte, og som skulde betale 10 045 Kr., tror jeg det var, i Skat. De to ærede Medlemmer syntes at have den Opfattelse, at vi for vort Vedkommende var helt haardhjertede og upaavirkede overfor Klager af en saadan stillet Mand.

Dette er ikke Tilfældet. De Udtalelser, jeg fremsatte i Gaar — og det glæder mig, at den ærede Ordfører for Partiet Venstre har faaet Øre derfor —, gik ud paa, at i Tilfælde, hvor man varigt maatte regne med, at en bestemt Form for Formue var af en saadan Beskaffenhed, at den ikke kunde give et nogenlunde rimeligt Udbytte, maatte man komme vedkommende til Hjælp enten derigennem, at man ved en anden Vurdering erkendte, at den Vurdering, der stod i et saadant Misforhold til Udbyttet, ikke var holdbar, eller at man traf Særbestemmelser, hvis man maatte foretrække dette. Derom var vi for vort Vedkommende fuldt ud villige til at forhandle. Noget lignende gjaldt om de gamle Bygninger, der i hvert Fald en Tid har været sat til en meget høj Værdi, men ikke paa nogen Maade kan antages at have en Nyttéværdi, der svarer til den tidligere Vurdering.

Derimod tror jeg ikke, man uden videre kan sige, at fordi de store Landbrug